

РЕШЕНИЕ

№ 2754

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10726** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по предявен иск от Ж. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] срещу Комисията за защита на потребителите.

В исковата молба се твърди, че ищцата работи като „старши инспектор”, държавен служител по смисъла ЗДСл в Комисията за защита на потребителите (КЗП) от почти десет години. Със заповед № 154 от 13.07.2023 г. на председателя на КЗП Ж. С. е отстранена от работа, на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДС, без право да се получава възнаграждение.

Посочената заповед е оспорена пред Административен съд, С.-град. С решение № 5698/27.09.2023 г. по административно дело № 7541/2023 г. на Първо отделение, 47 състав, заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в законна сила, считано от 18.10.2023 г.

Във връзка с изложеното Ж. А. С. претендира:

1. право на обезщетение за периода от 13.07.2023 г. до 18.10.2023 г. (влизането на съдебното решение законна сила), за причинени имуществените вреди, изразяващи се в пропуснати ползи - неполучените за този период общо 6800 (шест хиляди и осемстотин) лв., в това число трудово възнаграждение 4800 (четири хиляди и осемстотин лева) и 2000 (две хиляди) лева допълнително материално стимулиране

(ДМС). При определяне на размера на възнаграждението следва да се вземат предвид и направените задължителни актуализации на месечните възнаграждения на служителите на КЗП за същата или подобни длъжности. Иска присъждане на законна лихва, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение до окончателното ѝ изплащане.

2. право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Ищцата твърди, че отстраняването ѝ от работа я е злепоставило пред колеги, близки и познати, създадо и дискомфорт и и причинило физическо и морално страдание и безпокойство. В резултат на тези обстоятелства се изострило заболяването, от което страдала - хронично бъбречно заболяване, което наложило в част от периода на отстраняването и от работа да бъде хоспитализирана. Била подложена не само на стрес, но и на несигурност, защото след отстраняването и от длъжност не можела да започна друга работа и не можела да получава обезщетение за безработица. Претендира присъждане на законна лихва от влизането на съдебното решение в сила до окончателното ѝ изплащане.

3. право да и бъдат възстановени направените разноски за адвокатското възнаграждение по време на производството по отмяна на заповедта, с която е била временно отстранена от работа. Ищцата твърди, че съдът, в мотивите на съдебното решение, е приел, че направените разноски от 1500 лева следва да се присъдят само, ако са ефективно извършени. В конкретния случай е уговорено заплащане след приключването на делото, защото тя не е разполагала с необходимите средства за адвокатска защита към момента на сключването на договора за правна помощ. Счита, че не е отчетена спецификата на ситуация, при която тя е била лишена от трудово възнаграждение. Предвид на устойчивата практика по тези дела, базирана на Тълкувателно решение 6/2013 г. на ОСГТК, счита, че следва да и бъде присъден заплатения адвокатски хонорар в размер на 1500 лв., за процесуално представителство по административно дело № 7541 от 2023 г. на АССГ, 47 състав.

От съда се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца, както следва:

1. сумата от 6800 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди заедно със законните лихви за забава.
2. сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, заедно със законната лихва за забава.
3. сумата от 1500 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, заплатено в производството по отмяна на наложената ми дисциплинарна мярка.

От ответника е постъпил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва изцяло като неоснователна.

На първо място се счита, че през исковия период ищцата е била в отпуск, поради временна неработоспособност поради общо заболяване, поради което не може да претендира получаване и на обезщетение, поради оставането ѝ без работа, защото е била временно отстранена от длъжност. По отношение на претенцията за присъждане на обезщетение за вреди, причинени от неплатени допълнителни възнаграждения, се сочи, че според т. 14 от приетите в КЗП правила за определяне на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати, само служителите, които отработили най-малко половината от работните дни за съответния период. Ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност през периода от 14.07.2023 г. до 19.10.2023 г., поради което същата не следва да получи допълнително материално стимулиране.

По отношение на претенцията за присъждане на неимуществени вреди, ответникът счита, че същата е недопустима, предвид на разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ. Цитира практика на ВАС в подкрепа на този довод.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищцата, редовно призована, се явява лично и адвокат К.-Б., която поддържа исковата молба. Представени подробни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски.

Ответникът КЗП, се представлява от юрисконсулт П., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Представени са кратки допълнителни съображения в писмен вид.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Ж. С. работи като „старши инспектор”, държавен служител по смисъла ЗДСл в КЗП. Със заповед № 154 от 13.07.2023 г. на Председателя на КЗП Ж. С. е отстранена от работа, на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДС, без право да се получава възнаграждение.

Посочената заповед е оспорена пред Административен съд, С.-град. С решение № 5698/27.09.2023 г. по административно дело № 7541/2023 г. на Първо отделение, 47 състав, тази заповед е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в законна сила, считано от 18.10.2023 г.

От приетите като доказателства по делото три броя болнични листове (л. 43-45) се установява, че Ж. С. е била в отпуск за временна нетрудоспособност поради общо заболяване в периода от 14.07.2023 г. – до 18.07.2023 г. и от 21.08.2023 г. до 19.10.2023 г. Видно от издадената от УМБАЛ „Света А.” епикриза ищцата е била хоспитализирана в периода от 19.07.2023 г. до 21.07.2023 г. с диагноза „конкремент в десен уретер”. Лечението е продължило при домашни амбулаторни условия, с предписан прием на съответни медикаменти. Извършени са вторични прегледи от лекар специалист, през месец август 2023 г., за което са издадени амбулаторни листове.

Заедно с писмения отговор ответникът е представил заповед № 831/24.08.2023 г. на Председателя на КЗП, с която са увеличени индивидуалните основни месечни заплати на служителите от административните звена на КЗП, считано от 01.01.2023 г. Основната месечна заплата за длъжността „старши инспектор” е повишена на 1206 лв. Като доказателства по делото са приети два броя справки, изготвени от старши счетоводител при КЗП, видно от които в периода м. 07.2023 г. – м. 09.2023 г. Ж. С. е имала отработени 9 дни, а общо 45 дни е била в отпуск поради временна работоспособност. Приети са и утвърдени от Председателя на КЗП вътрешните правила за заплатите на служителите в КЗП и Правила за определяне на допълнителните възнаграждения за постигнати резултати.

Със заповед № 207/18.09.2023 г. на Председателя на КЗП, е отменена заповед № 154/13.07.2023 г. за временно отстраняване от работа на Ж. С. и наредено възстановяване начисляването и изплащането на заплата на служителя.

Съдът служебно изиска от НОИ информация за ползван отпуск поради временна неработоспособност от Ж. С. през 2023 г.

Видно от изпратеното от НОИ писмо изх. № 1046-40-699#1/28.02.2023 г., ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност поради общо заболяване от 14.07.2023 г. до 19.10.2023 г. На същата изплатено обезщетение в общ размер на 3113,37 лв., като за периода от 14.07.2023 г. до 18.07.2023 г. обезщетението е било дължимо от работодателя на основание чл. 40, ал. 5 от КСО.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвентна към протовоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на

административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконособразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконособразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконособразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконособразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – от Председателя на КЗП е издадена заповед № 154 от 13.07.2023 г. на Ж. С. е отстранена от работа, на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДС, без право да се получава възнаграждение.

Според настоящия съдебен състав е доказана (без да е спорна) втората предпоставка – заповедта е отменена с решение № 5698/27.09.2023 г. по административно дело № 7541/2023 г. на Първо отделение, 47 състав.

Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус е налице и третата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, но само за част от предявените претенции.

1. По отношение на сумата от 6800 лв., представляваща претенция за обезщетение за имуществени вреди заедно със законните лихви за забава.

1.1. Ищцата претендира, че с оспорената заповед са ѝ нанесени вреди под формата са пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение в размер на 4800 лв.

Съгласно чл. 100, ал. 3 от ЗДСл, при временно отстраняване от работа, държавният служител не получава заплата за времето, през което е бил отстранен. В случая е безспорно, че за периода от 13.07.2023 г. до 18.09.2023 г. – датата на отмяна от административния орган на заповедта за отстраняване от работа, ищцата е била отстранена от работа и не е получавала възнаграждение. Безспорно е обаче и обстоятелството, че ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност поради общо заболяване от 14.07.2023 г. до 19.10.2023 г. и на същата изплатено

обезщетение в общ размер на 3113,37 лв.

По силата на чл. 40, ал. 1 от КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Т.е. при отпуск поради временна неработоспособност паричното обезщетение, изплащано от органите на НОИ на осигуреното лице замества получаваното от него трудово възнаграждение.

След като Ж. С. е била в отпуск поради временна неработоспособност през целия исков период, същата е нямало да получава трудово възнаграждение от работодателя си КЗП, дори да не беше отстранена от работа. От приетите без оспорване два броя справки, изготвени от старши счетоводител при КЗП се установява в периода 01.07.2023 г. – 30.09.2023 г. Ж. С. е имала отработени 9 дни, а общо 45 дни е била в отпуск поради временна работоспособност. Очевидно в случая тези 9 отработени дни се отнасят за периода от 01.07.2023 г. до 13.07.2023 г., защото съдът служебно констатира, че през този период е имало точно 9 присъствени дни и за тези 9 отработени дни ищцата е получила съответната част от определената ѝ заплата.

Вземайки предвид изложеното, съдът намира, че претенцията на ищцата за присъждане на обезщетение, във връзка с неплащането на заплата поради временното ѝ отстраняване от работа е неоснователна, защото за целия период от издаването на заповед № 154 от 13.07.2023 г. до отмяната ѝ на 18.09.2023 г., тя е получавала обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване от НОИ.

В случай, че тя не е получила полагащото ѝ се от работодателя обезщетение за временна неработоспособност на основание чл. 40, ал. 5 от КСО (в приложимата редакция) за периода от 14.07.2023 г. до 18.07.2023 г., тя може да предяви иск срещу КЗП на основание чл. 125 от ЗДСл, който да бъде разгледан по общия исков ред.

1.2. Ищцата претендира присъждане на сумата от 2000 лв., представляваща претенция за присъждане неизплатено допълнително материално стимулиране.

Съгласно т. 14 от представените и приети по делото Правила за определяне на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати, утвърдени от Председателя на КЗП, допълнителните възнаграждения за постигнати резултати получават само служители, които към момента на изчисляването и изплащането им са в трудови или служебни правоотношения и са отработили най-малко половината от работните дни за съответния период.

В случая, видно от приети два броя справки, изготвени от старши счетоводител при КЗП, в периода от 01.07.2023 г. до 30.09.2023 г., съвпадащ частично с периода, през който Ж. С. е била отстранена от работа, тя е имала отработени 9 дни, а общо 45 дни е била в отпуск поради временна работоспособност. Т.е. съгласно цитираните правила, при положение, че е била в отпуск поради временна неработоспособност през повече от половината от работните дни през това тримесечие, тя е нямало да получи допълнително възнаграждение, дори да не беше отстранена от работа.

Във връзка с изложеното съдът намира, че исковата претенция в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

2. По отношение на претенцията за присъждане на сумата от 5000 лв.,

представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, претърпени от отменената заповед.

Съдът намира тази претенция за частично основателна.

Неоснователен е довода, че исквата претенция в тази ѝ част е недопустима. По силата на чл. 100, ал. 5 от ЗДСл, държавният служител, който е бил незаконно отстранен от работа, има право на обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. В нормата не се съдържа забрана, за търсене на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно отстраняване от работа.

За установяване на направените твърдения, във връзка с доказателствената тежест, указана от съда, ищецът ангажира гласни доказателства. Като свидетел по делото беше разпитана Л. П. - колега на ищцата.

Свидетелят посочи, че познава ищцата от около 7 години. През лятото на 2023 г. според него, тя е имала служебни проблеми – срещу нея е било образувано дисциплинарно производство и отстранена от работа. Тогава двамата се чули по телефона и тя плачела. От нея разбрал, че е постъпила в болница. Виждали се и тя не изглеждала добре. Плачела и се оплаквала от болки в бърбеците. Преди това свидетелят виждал ищцата как ходи на работа с болки, но сега била много разстроена. Споделила, че ѝ е трудно и че не издържа на този тормоз. Споделила, че е взима медикаменти, във връзка с психическото си състояние, но свидетелят не знае, дали е ходила на лекар.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелят П. изложи пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от него в даден момент от миналото, за които той е запазил спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията му, независимо от факта, че е колега на ищцата, следва да бъдат кредитирани като последователни, ясни и конкретни, без носят елементи на заинтересованост.

Съвсем естествено ищцата след отстраняването ѝ от работа, да е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, унижение, тревожност,

песимизъм и психическо натоварване от това, че трябва да даде обяснение пред роднини, приятели и колеги за причината, поради която това се е случило. Естествено е също, тя да е била подложена не само на стрес, но и на несигурност, защото след отстраняването и от длъжност не можела да започна друга работа и не можела да получава обезщетение за безработица. Тези негативни психически състояния, в зависимост от личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност, могат да бъдат с нееднакъв интензитет при различните хора.

За преживените от Ж. С. стрес и душевен дискомфорт сочат преди всичко свидетелските показания, които са ясни, логични и последователни.

Съдът не може да приеме за доказано твърдението, че стресът е бил причина за обострянето на хроничното бъбречно заболяване на ищцата, независимо, че е общоизвестен факта, че стресът и нервното напрежение могат да бъдат причина за възникване и изостряне на болестни състояния. Въпреки представените медицински документи, категорични медицински заключения за корелация между бъбречното заболяване на ищцата и стресът от отстраняването ѝ от работа, липсват.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/.

В разглеждания казус съдът, преценявайки интензитета, характера и продължителността на вредите, намира че обезщетение в размер на 2000 лева се явява обосновано и отговарящо на критериите за справедливост.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва. В съответствие с т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението за вреди от унищожаваните административни актове, е влизане в сила на решението, с което се отменят. В тази връзка върху посочената сума следва се дължи законна лихва, считано от 18.10.2023 г. - датата на влизане в сила на решение № 5698/27.09.2023 г. по административно дело № 7541/2023 г. на Първо отделение, 47 състав до окончателно изплащане на сумата.

3. По отношение на сумата от 1500 лв., представляваща претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди - платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита, за осъществено процесуално представителство в съдебното производство

по оспорването на заповед № 154 от 13.07.2023 г. на Председателя на КЗП пред АССГ.

Настоящият съдебен състав намира, че в производствата по чл. 145 и следващите от АПК, на основание чл. 143 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

В случая не е спорно, че Ж. С. е сключила с адвокат М. Б. договор за правна защита и съдействие от 16.07.2023 г., с предмет съдебно и извънсъдебно представителство по административно дело № 7541 от 2023 г. Страните са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв., което до приключването на устните състезания по делото не е било платено, поради което АССГ не го е присъдил.

Законодателят ясно е разписал в АПК правилата, по които на жалбоподателите се присъждат сумите, платени за ползвана адвокатска защита, при проведено успешно оспорване по съдебен ред.

Пред първоинстанционния съд, разгледал жалбата срещу заповедта за отстраняване от работа, не са представени доказателства за платени суми за адвокатско възнаграждение към момента на даване ход на устните състезания и не е искано изменение на решението в частта за разноските по реда на чл. 248 от ГПК.

Без правно значение в случая е твърдението, че договорената като адвокатско възнаграждение сума не е била платена, защото ищцата не е разполагала със средства. Тълкуването на цитираната норма на чл. 143, ал. 1 от АПК, категорично предвижда, че направените разноски от жалбоподателя, подлежат на възстановяване само при представени доказателства за реалното им заплащане. В случай, че Ж. С. не е разполагала със средства, с които да заплати договореното адвокатско възнаграждение, страните са могли да уредят отношенията си съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, като на основание ал. 2 от същата разпоредба, адвокат Б. би имала право на присъждане на възнаграждение.

Анализът на събраните доказателства, направен в контекста на разпоредбата на чл. 143 от АПК налага извода, че жалбоподателката е пропуснала възможността да представи своевременно в хода на оспорването на заповед № 154 от 13.07.2023 г. на Председателя на КЗП доказателства за платено адвокатско възнаграждение, поради което такива не са ѝ били присъдени от АССГ.

Процесуалният пропуск извършен в хода на друго съдебно производство не може да бъде коригиран чрез предявяване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Обратното тълкуване би стимулирало недобросъвестно и несъобразено с процесуалните правила поведение на страните.

Във връзка с изложеното съдът намира, че исковата молба в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ищеца на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, се дължат разноски, съразмерно с уважената част от иска.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. -**

град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на Ж. А. С. с ЕГН [ЕГН] сума в размер на **2000** (две хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили от отменена като незаконосъобразна заповед № 154 от 13.07.2023 г. на Председателя на КЗП, ведно със законната лихва от 18.10.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията до пълния ѝ размер от 5000 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Ж. А. С. с ЕГН [ЕГН] срещу Комисията за защита на потребителите за сумата от 6800 лв., представляваща претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди – неполучени заплати и допълнително материално стимулиране.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Ж. А. С. с ЕГН [ЕГН] срещу Комисията за защита на потребителите за сумата от 1500 лв., представляваща претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди – неприсъдено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по административно дело 7541/2023 г. на АССГ.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на Ж. А. С. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, сума в размер на **510** (петстотин и десет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение и държавна такса, съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.